

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1113 ²	Τῆς Ἁγίας Σκέπης Τετάρτη 28 Ὀκτωβρίου 2015 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Δύο ὄπτασις

Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ, ἀγαπητοί μου, ὀνομάζεται **Σκέπη τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου**. Ἀνήκει δὲ στὸν κύκλο τῶν λεγομένων **θεομητορικῶν ἑορτῶν**, δηλαδὴ τῶν ἑορτῶν ποὺ θέσπισε ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία πρὸς τιμὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Μία ἀπὸ τὶς ἑορτὲς αὐτὲς εἶνε καὶ ἡ ἀγία Σκέπη.

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ κανονικὰ ἔπρεπε νὰ ἑορτάζεται τὴν 1η Ὀκτωβρίου. Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὸ 1952 μετέθεσε τὴν ἑορτὴ αὐτὴ στὴν 28η Ὀκτωβρίου καὶ ἔτσι ἑορτάζεται σήμερα. Καὶ αὐτό, γιὰ νὰ εἶνε ὡς βᾶσις τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς. Διότι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν ἑορτάζουμε ὅπως τὰ ἄλλα ἔθνη. Σέρβοι, Βούλγαροι, Ρουμᾶνοι καὶ ἄλλοι λαοὶ ἑορτάζουν τὶς ἑορτὲς τοὺς μόνο πολιτικά. Ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, ἀφ' ὅτου ἀρχίσαμε νὰ χτίζουμε Παρθενῶνες, **συνδέσαμε τὸ ἱστορικὸ μας ἔθνος μὲ τὴ θρησκεία του**, μὲ τὴ θρησκευτικὴ του πίστι.

Γιὰ νὰ βρισκεται λοιπὸν ἡ ἑορτὴ τῆς ἀγίας Σκέπης ὡς ρίζα τῆς ἐθνικῆς μας ἑορτῆς, μετέθεθη στὶς 28 Ὀκτωβρίου. Διότι ὅπως δὲν χωρίζει τὸ κρέας ἀπὸ τὸ νύχι, ἔτσι σ' ἐμᾶς **δὲν χωρίζει ἡ θρησκεία ἀπὸ τὴν πατρίδα**. Ματαιοπονοῦν δὲ ὅσοι κατὰ ποικίλους τρόπους ζητοῦν νὰ ἐκμηδενίσουν τὸν παράγοντα τῆς Ἐκκλησίας στὸ ἔθνος μας. Τὸ ἔθνος μας ἦταν ἀνέκαθεν θρησκευόμενον. Τὸν καιρὸ ποὺ ἄλλα ἔθνη ἔτρωγαν βελανίδια, ἐμεῖς χτίζαμε Παρθενῶνες καὶ Ἁγία-Σοφιεῖς. Καὶ θὰ παραμείνῃ τὸ ἔθνος αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν θρησκευτικόν, διότι ἡ ρίζα του εἶνε θρησκευτικὴ. Αὐτὸ ἀκριβῶς δείχνει καὶ ἡ σημερινὴ ἐθνικὴ ἐπέτειος, ποὺ εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴ βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ ἑορτὴ τῆς ἀγίας Σκέπης.

Ποιὸ εἶνε **τὸ ἱστορικὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑορτῆς**; Μᾶς ἐνδιαφέρει. Εἶνε ἓνα γεγονὸς ποὺ συνέβη πρὶν ἀπὸ χίλια περίπου χρόνια.

Μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας ἄς ταξιδέψουμε καὶ ἄς πᾶμε νοερὰ στὴν πόλι τῶν ὀνείρων μας, στὴν **Κωνσταντινούπολι**. Βρισκόμαστε λοιπὸν ἐκεῖ, ἐν μέσῳ πατριαρχῶν, αὐτοκρατόρων καὶ λαοῦ χριστιανικοῦ. Ἐκεῖ στὴν περίφημη Πόλι ὑπῆρχε ἓνας ἱστορικὸς ναὸς, ὁ **ναὸς τῶν Βλαχερνῶν**. Σ' αὐτὸν γιὰ πρώτη φορὰ ἐψάλη τὸ «*Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*». Σ' αὐτὸ τὸ ναὸ μιὰ νύχτα ἐτελεῖτο **ἀγρυπνία**.

Ὁ λαὸς ἐκεῖνος ἀγαποῦσε πολὺ τὶς ἀγρυπνίες. Δὲν μπορούμε νὰ φανταστοῦμε, πόσο θρησκευτικὸς ἦταν· ἐξεδήλωνε τὰ συναισθήματά του μὲ προσευχὴ καὶ πυκνὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸ Θεό. Ὅπως σήμερα ἀγρυπνοῦν στὰ κέντρα γιὰ τὴν ἁμαρτία, ἔτσι τότε ἀγρυπνοῦσαν στὶς ἐκκλησίες γιὰ τὴν προσευχὴ. Ἀγέλες, κοπάδια, οἱ νέοι μας ξενυχτοῦν τώρα. Ποῦ κατήντησε τὸ ἔθνος μας! Ξημερώνονται μέσα στὰ **νυχτερινὰ κέντρα** μέχρι τὶς πρωινὲς ὥρες. Ἐνῶ στὴ γειτονικὴ μας χώρα τῆς Βουλγαρίας, πολὺ ὀρθά, 8 ἢ ὡρα κλείνουν τὰ κέντρα, δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ, καὶ κάθε καταστηματοῦχος ποὺ δὲν κλείνει ἐγκαίρως τὸ κατάστημά του εἶνε ὑπεύθυνος, ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα τὰ κέντρα αὐτὰ εἶνε γεμᾶτα, καὶ τὶς πρωινὲς ὥρες, ράκη πραγματικά, ἐπιστρέφουν στὰ σπίτια τους.

Ὅπως λοιπὸν σήμερα ἡ νεολαία καὶ ὁ κόσμος ἀγαποῦν τὰ νυχτερινὰ κέντρα, ποὺ φύτρωναν σὰν μανιτάρια πάνω στὴ βρωμιὰ τῆς κοινωνίας, ἔτσι ὁ **ὑπέροχος λαὸς τοῦ Βυζαντίου**, ποὺ ἔγραψε ἱστορία χιλίων ἐτῶν μὲ ἄξονα τὴ θρησκεία τοῦ Ἑσταυρωμένου, **ἀγαποῦσε** καὶ παρακολουθοῦσε **τὶς ἀγρυπνίες**.

Σὲ μιὰ τέτοια ἀγρυπνία, ποὺ ἐτελεῖτο στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν, συνέβη τὸ ἐξῆς ἱστορικὸ γεγονός. Μέσα στὸ ἐκκλησίασμα ἦταν καὶ ἓνας ἀσκητής, ἓνα διαμάντι. Ὄνομαζόταν **Ἀνδρέας**. Ὁ ὄσιος Ἀνδρέας συνωδεύετο ἀπὸ πολλὰ πνευματικά του τέκνα, ἓνα ἀπὸ τὰ ὀ-

ποία ἦταν ὁ **Ἐπιφάνιος**. Καὶ τότε τί ἔγινε; Ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι πέρα ἀπὸ τὸν ὄρατὸ **ὑπάρχει καὶ ὁ ἀόρατος κόσμος**. Ὁ ὄρατὸς κόσμος εἶνε πολὺ μικρὸς, ὁ ἀόρατος εἶνε πολὺ μεγάλος, ἀπέραντος. Ἐκεῖ ἔχουμε τὶς ρίζες μας καὶ ἀπὸ ἑκεῖ ἀντλοῦμε χυμοὺς καὶ δυνάμεις οἱ ἄνθρωποι ὄλων τῶν αἰώνων. Λοιπὸν τί ἔγινε;

Ἐνῶ προσεύχονταν στὴν ἀγρυπνία, ὁ ὄσιος Ἀνδρέας εἶδε ἕνα θαυμάσιο θέαμα. Εἶδε ὀφθαλμοφανῶς τὴν **ὑπεραγία Θεοτόκο** ὡς ὑπερμεγέθη γυναῖκα νὰ μπαίνει ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλη μὲ ὅλη τὴ δόξα της. Τὴν συνῶδευαν καὶ κρατοῦσαν τὰ χέρια της δεξιὰ μὲν ὁ τίμιος Πρόδρομος, ἀριστερὰ δὲ ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ πολλοὶ λευκοφορεμένοι ἅγιοι, ποὺ ἄλλοι προπορεύονταν καὶ ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν ψάλλοντας ὕμνους καὶ πνευματικὰ ᾄσματα. Ὅταν ἡ Παναγία ἔφθασε στὸν ἄμβωνα, ὁ ὄσιος Ἀνδρέας πῆγε κοντὰ στὸν Ἐπιφάνιο καὶ τοῦ λέει· –Βλέπεις τὴν Κυρία καὶ Δέσποινα τοῦ κόσμου; –Ναί, πνευματικέ μου πατέρα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Ἐνῶ λοιπὸν αὐτοὶ τὴν ἔβλεπαν, ἐκεῖνη γονάτισε καὶ ἐπὶ πολλὴ ὥρα προσευχόταν, ἐνῶ τὰ δάκρυά της ἔρραιναν τὸ θεῖο της πρόσωπο. Κατόπιν τὴν εἶδαν καὶ κοντὰ στὴν ἁγία τράπεζα νὰ παρακαλῆ ἐκεῖ γιὰ τὸν παριστάμενο λαό. Κι ὅταν πλέον τελείωσε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τιμία κεφαλή της **τὸ ἅγιο μανδήλι της** ποὺ ἄστραφτε, καὶ μὲ σεμνὲς καὶ μεγαλοπρεπεῖς κινήσεις τὸ ἀπλωσε μὲ τὰ πανάχραντα χέρια της πάνω ἀπὸ ὅλο τὸν παριστάμενο ἐκεῖ λαό. Καὶ τὸ ἔβλεπαν αὐτὸ ἐπὶ ἀρκετὲς ὥρες οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ἄνδρες ἀπλωμένο πάνω ἀπὸ τοὺς πιστοὺς νὰ λάμπη ἀπὸ θεϊκὸ φῶς. Τέλος ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος ἀνεχώρησε στοὺς οὐρανοὺς, κι αὐτοὶ ἔπαυσαν νὰ τὸ βλέπουν. Φεύγοντας τὸ πῆρε βέβαια μαζί της, ἄφησε ὁμως τὴ χάρι της σ' αὐτοὺς ποὺ παρευρίσκονταν ἐκεῖ.

Αὐτὸ τὸ ὄραμα εἶδε ὁ ἅγιος Ἀνδρέας καὶ **αὐτὸ ἐορτάζουμε σήμερα**.

Αὐτά, θὰ πῆ κανεὶς, ἦταν «*τῶ καιρῶ ἐκείνω*». Ἦσχι, ἀγαπητοί μου. **Ἡ πίστις μας εἶνε αἰωνία καὶ πάντοτε ζωντανή**. Ἐμεῖς ξέρετε ποῦ ἀνήκουμε; Ἀνήκουμε στὸ «*νῦν*»· «*νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν*». Ἡ πίστις μας μένει· τὰ τοῦ κόσμου τούτου ἔρχονται καὶ παρέρχονται. Μετὰ ἕκατὸ χρόνια οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου θὰ ψάχνουν νὰ βροῦν ποιὸς ἦταν ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας, ποιὸς ἦταν ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως, ποιοὶ ἦ-

ταν οἱ ὑπουργοὶ μας... «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2). Ἄλλὰ μετὰ ἕκατὸ καὶ διακόσα καὶ τριακόσα καὶ πεντακόσα καὶ χίλια χρόνια, ἕνα ὄνομα θὰ κυριαρχῆ καὶ θὰ βασιλεύῃ στὸν κόσμο, τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· «*καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος*», ὅπως ὁμολογοῦμε (Λουκ. 1,33 καὶ Σύμβ. πίστ.). Δὲν εἶνε μῦθος αὐτά· εἶνε μία ζωσα πραγματικότης.

Ἀπόδειξις ὅτι ἡ πίστις μας δὲν θαυματουροῦσε μόνο «*τῶ καιρῶ ἐκείνω*», ὅπως μᾶς εἰρωνεύονται, εἶνε **τὸ νεώτερο θαῦμα ποὺ ἐγίνε τὸ 1940**. Δὲν εἶνε ψέμα. Τὸ ἄκουσα ἀπὸ τὰ στόματα γενναίων στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα. Καὶ μοῦ λέγανε· –Ἦρθαμε, πάτερ, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὴ Βαβυλῶνα τῆς ἀπιστίας. Ἦρθαμε ἄθεοι καὶ ἄπιστοι. Καὶ ἐδῶ, πάνω στὰ κακοτράχαλα ψηλὰ βουνά, ἐνῶ φυλάγαμε ὡς φρουροὶ καὶ πολεμούσαμε γιὰ τὸ ἔθνος, πιστέψαμε. Εἶδαμε ὄραμα! –Τί εἶδατε; –Τὴ νύχτα, πάνω στὰ χιονισμένα βουνά, εἶδαμε τὴ Μαυροφόρα νὰ περπατῆ... Μάλιστα, ἀγαπητοί μου, εἶνε γεγονός. Ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους εἶνε νὰ μὴ πιστεύουν.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ θαῦμα. Τὸ ὄραμα ἐκεῖνο, ποὺ εἶδε ὁ ὄσιος Ἀνδρέας μέσα στὸ ναὸ τῶν Βλαχερνῶν, τὸ εἶδαν καὶ οἱ μαχηταὶ τοῦ '40. Καὶ ζοῦν ἀκόμα ὠρισμένοι ἀπὸ αὐτοὺς. Καὶ τόσο **ἐπηρεάστηκαν ἀπὸ τὸ ὄραμα ἐκεῖνο**, ὥστε μερικοὶ ἄφησαν πλέον τὸν κόσμο καὶ εἶνε τώρα ἀσκηταὶ σὲ μοναστήρια. Γνωρίζω ἕνα τέτοιο, ἀξιωματικὸ τότε καὶ ἀσκητὴ τώρα στὸ Ἅγιο Ὄρος, ὁ ὁποῖος ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὸ ὄραμα ποὺ εἶδαν τὰ μάτια του, τὰ μάτια τῆς πίστεως, πέρα ἐκεῖ πάνω στὰ ψηλὰ καὶ κακοτράχαλα βουνά τῆς Ἀλβανίας.

Συνεπῶς δὲν εἶνε μῦθος, εἶνε γεγονός. Καὶ σήμερα, καὶ αὔριο, καὶ μεθαύριο, καὶ πάντα, ἡ πίστις μας θαυματουργεῖ. Ἄς παίρνομε θάρρος. Ὅσοι πιστοί! ὅσο λίγοι καὶ νὰ μείνομε, καὶ ἕνας νὰ μείνη ἀκόμα... Προφητεῦω, ἐγὼ ὁ γέρος ἐπίσκοπος ποὺ ὑπηρετῶ τὸ ἔθνος ἀπὸ τὸ 1935· θὰ ἔρθη μέρα κατηραμένη στὸ ἔθνος μας, ποὺ πολλοὶ θὰ ἀρνηθοῦνε τὴν πίστι. Ἄλλὰ καὶ ἕνας νὰ μείνης, μὴ λυγίσης. Ὁ ἕνας θὰ νικήσῃ, αὐτὸς ποὺ ἀνήκει στὸ Χριστό! Ἐμεῖς πιστεύουμε στὴ θρησκεία μας, πιστεύουμε στὸ Χριστό, πιστεύουμε σὲς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, καὶ ψάλλουμε συνεχῶς καὶ ἀκαταπαύστως «*Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**